

Mi, Soros-bérencek

VISSZHANG - LXII. évfolyam, 1. szám, 2018. január 5.

Nézetem szerint eljött az ideje, hogy barátaimmal együtt bevalljuk: több évtized óta Soros-bérencek vagyunk. Ennek első lépése volt, amikor a pártállami időszakban, még egyetemista koromban, be akartak léptetni az állampártba. Kibújni ez alól még a városban népszerű labdarugónak sem volt könnyű. Ezt csak úgy tudtam elérni, hogy megígértem, amikor eljön az ideje, aktívan részt veszek egy Soros elképzelte ország felépítésében. Én már akkor tudtam, hogyan vélekedik Soros a világról, csak először meg kellett várnom, hogy az angol pénzügyi életbe bekapcsolódva a font kárára multimilliomossá váljék.

Elkötelezettségemet erősítette a nyugati egyetemeken eltöltött többéves tanulmányút. Mondanom se kell, milyen nyomás alatt voltam, hogy maradjak a szabad világban. Ez alól csak úgy tudtam megmenekülni, hogy elköteleztem magam: mindent megteszek itthon a hallgatók, a kollégák befolyásolásában, hogy azt a vonalat kövessék, amit majd Soros jónak lát. Fiatal, tehetséges politikusjelöltjeinket meghívatta nyugati egyetemekre, ösztöndíjat adott nekik, hogy megismerjék programjának részleteit és megvalósításának lehetőségeit. Ez egy csodálatosan megfogalmazott, megszerkesztett terv: kevesen tudják megállni, hogy ne tegyék magukévá.

Mondanom se kell: csodálattal néztünk, ahogyan Soros a rendszerváltozást távolról levezé nyelte, és létrehozta különböző névvel illetett alapítványait. Azóta barátaimmal egyértelműen Soros híveivé, bérenceivé váltunk. Most már csak az volt hátra, hogy emberei bejussanak a kormányba, vagy kormányt alakítsanak, így könnyen meg tudják valósítani Soros elképzeléseit. Ez 2000-ben sikerült. Akkor mi még nem tudtuk, hogy pár évtized múlva keletről-délről megindul egy menekültáradat, amelynek kizárólagos célja a demokráciák tönkrététele: egy új honfoglalás. Nyilvánvalóan – álcázásként – támogatott pártunknak ellenezni kellett ezt a tervet, bár annak sikere esetén újra létrehozhatja az egypártrendszert, teljesen felszámolva a demokrácia vadhajtasait: a szabad sajtót, a gyülekezési szabadságot, a véleménynyilvánítás szabadságát, és végérvényesen átveheti az ország irányítását. Akinek ez nem tesz, itt hagyhatja az országot. Az időközben hatalomhoz jutott Orbán-kormány egyértelmű feladata, hogy ez ellen a bevándorlás ellen – látszólag – tiltakozzon. Ismerve a magyar nép dacos karakterét, ez biztosítja a program sikerét.

Mivel ez a program nem látszott túlzottan hazafiasnak, az egészet rá kellett kenni az ellenzék pártjaira és támogatóikra. Amennyire csak lehetett, titkolni kellett a program egyéb pontjait. Ezek közé tartozik, hogy minden bevándorlónak, menekültnek egymillió forintot kell adnunk, évente egymillió migránst kell beengedni Európa országaiba. Ha törvénytelen akciót hajtanak végre, akkor csak mérsékelt büntetést szabad kiszabni rájuk, nehogy véletlenül itt hagyjanak bennünket. Ennek a programnak a folytatásaként pár évtized múlva elérjük, hogy a bevándorlók minőségi többségben lesznek az országban, és átvehetik a kormányrudat. Öröndetes, hogy titokban csaknem 20 000 gazdag migránsnak sikerült magyar állampolgárságot adni, ami lehetővé teszi számukra, hogy továbbvándoroljanak. Ez is bizonyítja a kormány elkötelezettségét és segítőkészségét a szegény, tehetetlen migránsok iránt. Mindazok a magyarok, akiknek ez nem tetszik, szabadon elhagyhatják hazájukat, és kérhetnek a szabad világban – ha még lesz ilyen – menekült státust, de azért arra vigyázni kell, nehogy minden magyar kivándoroljon, mert akkor ki fog itthon dolgozni, és ki fogja a szükséges javakkal ellátni a menekülteket.

(A szerző akadémikus)